

Oeb (Ret, skatt.)
Polismästaren EVA P

Wallenbergs
embetsätgårdar

156
P
Polisen

POLISMÄSTAREN WALLEBERGS

EMBETSÅTGÄRDER

uti

ett i Poliskammaren anmaldt mål,

rörande

inbrott, våld mot person och försöktill våldtäkt,

begånget

ombord å ett Svenskt ångfartyg.

Passande till rese-lektyr för någon som skickas till Rom.

Bidrag till dagens Polis-Krönika.

—•••••—

P

POLISMÄSTAREN WALLENBERGS

EMBETSÅTGÄRDER

uti

ett i Poliskammaren anmäldt mål,

rörande

inbrott, våld mot person och försök till våldtäkt,

begänget

ombord å ett Svenskt ångfartyg.

Passande till rese-lectyr för någon som skickas till Rom.

Bidrag till dagens Polis-Krönika.

Pris: 25 öre Rmt.

Då den ombord å Ångfartyget Franzén i slutet af sistförflutne September månad emot en Fru Björkström utöfvade våldsamma behandling, under resa mellan Wisby och Stockholm, varit föremål för åtskilliga referater uti hufvudstadens tidningar, men nästan inga af dessa referater innehållit fullt sanningsenliga berättelser, så har man ansett sig böra meddela allmänheten en sannfärdig berättelse öfver detta hemska dåd, hvarför äfven fru B:s egenhändiga skriftliga upsatts deröfver här nedan meddelas, hvarjemte denna berättelse dessutom beledsagas af hvarjehanda af sjelfva saken och dess behandling framkallade betraktelser.

Fru B:s berättelse lyder som följer:

»Den 28:de September 1865, kl. 6 på aftonen, gick jag jemte min lilla gosse*) med Ångfartyget Franzén från Wisby. Kommen i det så kallade Gattet eller straxt utom hamnen, tog jag mitt barn i famnen för att gå ner i vår hytt, men kunde ej komma fram för nötkratur, som voro placerade å ena sidan af däck, hvarföre jag gick åt andra sidan, som deremot var fullsatt med fastager. Öfver dessa nödgades jag fortskaffa mig och barn. Just då jag ämnade detta, kom en störtsjö, öfversköljande fördäck. Passagerarne å detta hukade sig ner och höllo i hvarandra. Jag blef rädd och bad att man skulle hjälpa

---

*) Något öfver 2 år gammal.

mig att komma ner, för mitt lilla barns skull. Styr-
 mannen var då så god och tog barnet, tills jag kom till
 nedgången af min hytt, då man räckte mig barnet. Jag
 steg nu ned och kände då jag kom till hyttörren, att
 der stod någon. Jag bad att man skulle flytta sig och
 detta efterkoms. Jag steg alltså in i hytten n:o 4, till
 hvilken jag köpt biljett, klädde af gossen ytterkläderna
 och lade honom. Jag aftog äfvenså mina ytterkläder.
 Nu kom Styrmannen in och stängde till hyttfönstret samt
 bad mig artigt vara lugn och lägga mig, hvilket »vore
 det bästa» sade han, hvarefter han lemnade hytten. Jag
 lade mig, klädd som jag var, bredvid mitt barn, hvilket
 efter någon stund visade känning af sjösjuka, hvarför
 jag, så godt sig göra lät, jemkade om honom, bredde ett
 par af mig medhafda kläder öfver hufvudgården och fram-
 för honom. När vi hade legat en stund, kom en mans-
 person och tittade in. Jag bad honom vara god och
 stänga dörren och inte störa oss. Det efterkoms; men
 en stund derefter hör jag mansröster utanför dörren,
 som skrattade och pratade. Man öppnade dörren, då
 jag skyndsamt reste mig upp samt bad att man skulle
 stänga densamma, emedan der ej fanns plats för herrar;
 men den ena gjorde sig ej brådtom, utan skulle känna
 efter i bädden; jag blef då rädd och bad honom låta bli,
 emedan der låg barn; fick honom ock att gå ut, men
 han höll dock fast uti handtaget utanför. Jag försökte
 att stänga dörren, men regeln tog ej. Ingen nyckel fanns
 att låsa med. Jag höll uti så mycket jag orkade, tog

ned en handduk af väggen, trädde den emellan en mes-
singsstång på dörren och om en klädhängare. Det hjälpte
till en obetydlig del, men man drog alltjemt i dörren
och skulle in. Då började jag att ropa på styrmannen
och begära hjälp (det var då redan betydligt skumt). Jag
hörde det nu gå i en dörr, hvadan jag bad att man för
Guds barmhertighets skull ville låsa dörren och taga ur
nyckeln, på det karlarna ej skulle kunna komma in. Per-
sonen kom också mycket riktigt och kände efter, men
sade: »det finns ingen nyckel». Jag sade då att jag för-
sökt binda till min dörr; och han yttrade: »gör det». Sedermera talade han med karlarne och det blef tyst.
Jag trodde då att man fått bort dem och lade mig der-
för jemte mitt barn för att sofva. Fartyget krängde för-
färligt, så att det var ytterst svårt att kunna både gå
och stå. Åter förgick en stund och det blef *fullkom-
ligt mörkt*. Då hör jag ånyo samma röster och att de
kommo till min hytt dörr. Jag blef då mycket förskräckt,
löste ett starkt snöre af min hattask och tillband der-
med ytterligare hytt dörren, men man började med våld
bryta på dörren. Jag ropade på hjälp, men bullret på
däck, sjön och stormen m. m. förmodar jag tog öfver,
så att mina rop intet hördes. Jag företog mig då att
bedja och föreställa, men intet hjälpte. Jag tröttnade,
mitt barn började gråta och jag fruktade att det skulle
falla ned och göra sig illa. Jag blef förtviflad då jag
märkte att ingen hjälp skulle komma, och då knacknin-
garna i dörren gifvo tillkänna att allt mitt motstånd var

förgäfvcs. Den gaf efter och jag utropade då: »så i Guds namn då! men rör mig intet.» Jag kunde ej i mörkret se huru många som kommo in. De togo plats på de tvänne britser som voro midt emot min, men den ena, som de kallade styrman, började sysselsätta sig med mig. Nu blef det mig omöjligt att beskrifva min ängest och mitt förtviflade motstånd; jag bad, gret och föreställde; mitt barn började skrika; jag skulle skydda och trösta barnet, samt arbeta emot karlen. Hans ord voro grofva och hans tilltag ohysade. Han tog en bränvinsflaska och bjöd mig på bränvin. Han bröt bra på svenska och sade ungefärligen såhär: »drick bränvin så blifver det bättre med dig sen». Jag öfvärjde anbudet och klagade öfverljudd, men måste hålla i flaskan. Då tog han den åter, derunder jag hörde att det bultade i väggen ifrån den nästintill belägna hytten — och då svor han: »din satan, skall du ställa till spektakel . . . .» Han kunde då för några ögonblick låta mig vara, men började på samma dåliga sätt. Mitt hufvud och mina krafter tillåta mig ej nu att berätta den gränslösa förtviflan och fruktan i hvilken jag den natten sväfvade. Jag fruktade bland annat att de andra skulle hjälpa honom, om jag velat lemna hytten, hvilket med mitt barn var omöjligt i det mörker som omgaf mig och de svåra krängningar fartyget gjorde; de andra voro stilla, utom att de emellanåt voro sjösjuka; och då jag grät och bad om det ej fanns någon utaf dem som egde medlidande med min värnlösa belägenhet och ville bedja honom låta mig

vara i fred, svarade en bland dem: "intet rör han madam." De såfvo eller låtsade göra det, men höllo sig stilla. Alla ord som vexplades, alla böner och motstånd å min sida, samt svordomar m. m. af honom, vore här omöjligt att beskrifva. Min lilla gosse var i högsta grad upphettad och svettig, grät och var törstig och jag måste emellanåt ge honom vatten att dricka, trösta och lugna honom (imman af i denna lilla hytt inpackade människor var så stor att det droppade af både tak och väggar). Något innan dagningen började äfven styrmannen hålla sig stilla. Jag var fullkomligt uttröttad, och endast tanken på mitt barn och mina varma böner till Gud, som styr våra öden; uppehöll mig då det började skymta litet dager på väggen, tackade jag innerligt Gud därför, ty jag hoppades få se huru de människorna sågo ut; men innan det blef full dager lemnade de hytten, utom en ung gosse som tycktes vara 18 å 20 år. Honom frågade jag hvad de voro för folk, då han sade att de voro Holländske sjömän, som med en brigg förlit vid Gotland och skulle nu öfver till Köpenhamn; och då jag vidare frågade honom om den person, som sysselsatte sig med mig, svarade han att det var styrman. Då jag hyfsat mig så godt sig göra lät, gick jag till uppgången och begärde få talå vid styrman eller kaptén å fartyget. Då hade min gosse somnat, hvarföre jag ej kunde lemna honom. Samma begäran upprepade jag flera gånger till folket, som gick på fördäck; då kom Grosshandlar Grubb, för hvilken jag visade hytten, samt mina förstörda kläder, och omtalade, så godt som mitt upp-

rörda tillstånd tillät, förhållandet; sedan kommer kapten med flera, som taga notis om förhållandet och, som det sades, fått tre af dem att bekänna; men styrmannen hade de velat skydda; dock, på min beskrifning att han hade skägg och var en större karl, blef han öfverbevisad. Grosshandlaren Grubb och Landskamereraren Gardell kommo ner; den sistnämnde upptecknade förhållandet och beslöt att telegrafera från Södertelje till Holländska konsuln i Stockholm och polisen; visande mig dessutom mycket deltagande.

Vid fartygets ankomst infunno sig äfven såväl konsuln som polis. Jag var nedslagen och uttröttad, men beskref i korthet förhållandet. Frukten för offentligt uppträde och polisen gjorde att jag beslöt att ej göra någon affär deraf, utan fordrade till en del ersättning för mina förstörda kläder. Jag lemnade fartyget och for till mitt hem.

Dagen derpå eller lördagen kommer ett ombud från Holländska konsuln och begär att enskildt få tala med mig. Det beviljades. Han sade att de gerna ville uppgöra saken i godo, men att konsuln ej kunde göra något dervid och att styrmannen ej hade mer än 20 rdr, som han ville lemna. Han hade karlen med sig och bad att han skulle få komma in. Jag medgaf det och då de sins emellan talade Holländska, frågade jag hvarför han ej nu såväl som den olyckliga natten kunde bryta på Svenska och svära ypperligt. Emedlertid förklarade jag mig ej kunna vara nöjd och att jag insåg, att min

sak vore förfallen om jag emottog dem. De togo penningarne åter och lemnade mig. Om en stund återkom ombudet och förklarade att konsuln omöjligen kunde göra något åt saken, utan skulle han lemna penningarne, och jag finge för öfrigt hålla mig till kaptenen. Detta smärtade mig, så att jag började gråta och sade att jag i min belägenhet hade gjort en stor förlust i mina förstörda kläder m. m. och att karlen nu såg hyggligare ut, än att hafva kunnat utföra en så dålig handling, som kunde skaffa honom fästning.

Ombudet svarade härvid, att han äfven tyckte att karlen nu såg hyggligare ut, än då han var uppblåst af vädret och bränvin; och förklarade ombudet derjemte, att han haft mycket besvär för saken, till hvilket jag svarade att jag dertill var en oskyldig orsak och att jag icke var nöjd med de 20 R:drne. Ombudet yttrade då, att han kunde icke annat göra än lemna dem och lade dem på bordet, samt aflägsnade sig.

Detta är min sanningsenliga berättelse så sannt mig Gud hjälpe».

Så lyder det stackars fruntimrets egen skriftliga och oss meddelade berättelse öfver den i så många afseenden ohyggliga tilldragelsen. Att den stackars fru B., som har ett mildt och saktmodigt lynne, klen kroppskonstitution, nedtryckt af sorger och förut sjuklig samt nu var till yttersta grad uppskakad af denna tilldragelse, icke, vid ankomsten till staden, kunde, såsom då omgifven af Ångbåtsbefälhafvaren, Holländska konsuln och

polisen, afgifva några bestämda svar på alla de till henne framställda förslag, angående sakens nedläggande och förlikning, torde hvar och en med ett sansadt och rättvist omdöme finna helt naturligt, så mycket mer som hon dessutom fruktade att komma i närmare beröring med kongl. poliskammaren, som beklagligtvis lyckats förvärfva sig ett stadgadt renommé derom, att vanligtvis med temligen omild hand bemöta de flesta af dem som med samma myndighet få något att skaffa. Hon hastade därför att, så fort som möjligt, komma till sitt hem. Blyg och försagd tvekade hon under loppet af ett par dagar att ens för sin närmaste omgivning omnämna den behandling hvarför hon varit utsatt. Först efter denna tids förlopp fingo de omgifvande småningom underrättelse om våldet.

Redan vid återkomsten hem bemärkte hon förändring med hennes lilla barns helsotillstånd. Snart insjuknade detta så allvarligt, att läkare måste besökas; men redan den 5 Oktober afled barnet till följe af, enligt modrens förmodan, den misshandling och vanvård detsamma ifrågavarande natt måst underkastas.

Dagen efter barnets död instälde sig hos Polismästaren Wallenberg ett Ombud från fru B., anmälande dödsfallet och som tillika närmare omtalade det våld och den missandel fru B. varit underkastad. Detta föranledde äfven att polisen förordnade medicolegal besigtning å barnets döda kropp, för utredande af dödsorsaken, äfvensom fru Bs inkallande till polisförhör. Fru B. som vid detta förhör infann sig, åtföljd af sitt förut begagnade ombud, berättade då inför

Polismästaren alla de närmare omständigheterna. Sedan Obduktionsprotokollet till polisen inkommit, innehållande att liköppningen ej gaf anledning antaga att barnet varit föremål för yttre våld eller misshandel, utan att det af lidit till följd af blodträngning till hjernan och isynnerhet till lungorna, blef fru B. ytterligare kallad till polisförhör.

Fredagen den 13 Oktober. Hon var då så sjuk och medtagen af sorg öfver barnets död, att hon icke kunde inställa sig, utan hade hon till annan person utfärdadt fullmakt att i saken föra talan. Härvid inträffade den märkliga omständigheten, att då Ombudet i behörig tid å hennes vägnar inställde sig i polisen och ingick i det af allmänheten så kallade inquisitionsrummet, blef det efter en kort stunds förlopp derifrån utvisadt, ehuru flera andra för polisen främmande personer, efter hvad man tror sig veta, just en del af svarande parterna i målet, bemärktes under tiden der få innevara och ehuru ombudet tillkännagaf ändamålet med sin närvaro. Ombudet hade således ingenting annat att göra än att uppehålla sig i förstugan, under afvaktan derpå att målet skulle påropas. Efter att sålunda i förstugan hafva uppehållit sig ifrån kl. 1 till kl. half 4 e. m. erhöll slutligen Ombudet under rättelse derom, att målet redan var handlagdt. Det har af ålder varit öfligt att då ett mål i poliskammaren handlägges och någondera af parterna icke bemärkes vara tillstädes, den frånvarande parten af någon polisens betjening högt uppropas såväl i förstugan som andra ställen, hvilka äro upplåtna för väntande parter. Sådant skedde likväl

icke nu. Ombudet fann sig derföre föranlåten att hos Polismästaren begära enskildt företräde, anmälande förhållandet.

Polismästaren yttrade dervid att fru B., till följe af dessa omständigheter skulle blifva inkallad till påföljande dag, då, för att icke såra fru B:s blygsamhet, ingen behöfde vara närvarande mera än polismästaren och protokollsnotarien. Dock erhöll Ombudet, på sin derom framställda begäran, medgifvande att då vara fru B. följaktig. Då dagen derpå fru B. inställde sig och i polismästarens så kallade tjensterum afvaktade denne sistnämndes ankomst, uppehöll sig hennes anmodade biträde uti cessions-salen. Polismästaren hade vid sin ankomst till fru B. yttrat sig förmoda, att hon helst önskade att ingen främmande person vid förhöret skulle vara närvarande; och då detta af fru B. bejakades, tog sig polismästaren deraf anledning att sjelf tillsäga hennes biträde att fru B. icke önskade att någon främmande vore vid förhöret tillstådes. Till följd af denna försåtliga frågas framställande som ock af dess tillämpning, måste den sjukliga och inför polisen ovana qvinnan lemnas utan allt, kanhända ganska behöfligt, biträde och råd.

Efter hvad i åtskilliga tidningar öfver detta förhör gifna referater gifva vid handen, skulle man kunna tro, att icke något våld blifvit mot fru B. utöfvadt och att ännu mindre några försök till våldtäkt blifvit gjorda. Fru B. uppgifver likväl på det bestämdaste, att hon äfven denna dag inför Polismästaren sagt, att mot henne

dylikt våld försökts, och hennes här ofvan intagna skriftliga berättelse bekräftar äfven denna uppgift; och hvad bör man kunna förmoda rörande trovärdigheten i öfrigt, angående dessa referater, då de icke i allo visa sig sannfärdiga. Det tyckes dessutom, att då angivelse om våldet af fru B. blifvit gjordt, det varit polismästarens ovilkorliga pligt att för beifran handlägga detsamma och icke, såsom nu synes vara händelsen, först afvakta en än ytterligare angivelse. Den förespegling fru B. vid sedanste förhöret lär hafva erhållit, att af Holländska konsuln kunna bekomma omkring 50 R:dr, tyckes icke på något sätt hedra den embetsman, som sålunda behandlar en sådan vigtig sak.

Den af fru Gräsén, som låg vägg om vägg med fru B., inför polisen afgifna berättelse besannar dessutom nästan till alla delar fru B:s uppgifter. Denna berättelse är äfven så på saken upplysande, att den väl här nedan bör intagas och är så lydande: »Fru G. hade vid afresan gått tidigt ned i sin hytt och i skymningen förmärkt att en person tittade in i hennes hytt, men fäste dervid ingen synnerlig uppmärksamhet. Hon blef sjelf snart illamående af sjögången, men förnam dock från grannens hytt en röst, som ropade: »Kom inte hit, det här är inte för karlar, det är blott för fruntimmer.» Derefter tyckte hon liksom att några störtade in i den angränsande hytten, hvarpå följde utropet: »Kan ni inte vara barmhertiga, lät mig vara i fred med mitt barn.» Stormen fortfor alltjemt, så att fru G., som kände sig allt mera sjuk, in-

genting kunde höra; men efter en stund trängde sig till hennes öron en röst, som tycktes liksom vädja till några andra: »Kunna inte *ni andra*, som hafva hjerta i bröstet, hjälpa mig?» Fru G. hade derpå bultat i väggen för att skrämma våldsverkaren och äfven ropat på hjälp, men hennes röst hördes ej *upp* på däck för stormen och passagerarne befunno sig till större delen, till följd af stormen, i en svår belägenhet. Då fru G. på morgonen kom in till fru B. för att göra sig underrättad om nattens händelser, hade denna senare yttrat att hon lidit mycket, att Gud ensam visste det, men att detta tillhörde blott henne sjelf. Fru G., slutligen tillspord om hon på ed kunde säga att någon våldtagning eller försök dertill egt rum i hytten, förklarade sig ej kunna det, utan trodde sig endast genom nödroppen kunna sluta dertill.»

En dylik med den här ofvan nämnda hemska tilldragelse, har ända hitintills inom Sveriges område saknat sitt motstycke, och utgör en skamfläck för befälhafvarne å Sveriges ångbåtsflotta.

Alltifrån den tid ångfartygen utgjort en föreningslänk emellan rikets vidt från hvarandra skiljda kuststäder, har varit vanligt att fruntimmer, så yngre som äldre, äfvensom barn, kunnat, utan att vara åtföljda af manlig beskyddare, företaga resor å ångfartyg — från Ystad ända till Haparanda — samt derunder åtnjuta all uppmärksamhet och vård, endast tryggande sig vid ångbåtsbefälhafvarnes ridderlighet och pligtkänsla.

Nu har likväl beklagligtvis motsatsen af allt hvad hitintills härutinnan varit öfligt inträffat; Befälhafvaren å ångbåten Franzén, kapten Bratt, vidtager sådana åtgärder, att passagerare, som medfölja fartyget och innehafva köpta och redan betalda hyttplatser nödsakas för att kunna från däck nedkomma till för dem bestämda hytter, under svår storm med lifsfara bana sig väg till hyttörrarne, antingen förbi hoppackade, lefvande kreatur, eller öfver fastager, balar och tunnor. En gång efter faror med svårighet lyckligen nedkomna till sina hytter, sakna dörrarne till desamma alla sorters riglar eller lås, hvarmed de inifrån kunna stängas, ty kapten Bratts förklaring, att dörrarne till hytterne alltid varit och vid tillfället äfven voro försedda med riglar, betyder i sanning mindre än intet, sedan det blifvit upplyst att desamma icke kunde användas, och i gångarne till hytterne syntes under hela natten ingen lanterna. Ingen rond göres under en mörk och lång natt, utanföre passagerarnes hytter; och dessa sistnämnde, skyddade endast af Guds försyn, men icke det ringaste af »skepparens näst Gud» omvårdnad och tillsyn! Passagerarne kunna således under en lång natt, till följd af någon hastigt påkommen sjukdom, affida, eller af någon illgerningsman mördas, eller någon qvinlig passagerare af en usling våldtagas m. m. dylikt, skulle än under loppet af flera timmar ihållande nödrop påkalla hjälp och skydd.

Allt detta bekommer kapten Bratt icke det allra ringaste; och att personer icke kunna utträda ur deras hyt-

ter därför att andre derutanföre sökt sig obehörig hviloplats och derigenom tillstängt utgångarne, det rör honom lika litet. Hvilken familjfader, broder eller annan anhörig skall hädanefter våga anförtro någon af sina qvinliga släktingar eller bekanta under skydd af ångfartyget »Franzéens» nuvarande Befälhafvare? säkerligen ingen.

Det är således icke underligt om kapten Bratt skulle använda allt sitt bemödande att söka nedtysta den här ofvan anförda hemska tilldragelsen och därför såsom man säger: »söka bortblanda korten» och möjligen få den förklarad för en bagatell.

Hvad den Holländska konsuln beträffar, så är i sanning högst förvånande att han kunnat, såsom representant för den Holländska nationen, finna det med sin pligt och god ordning förenligt, att undanskaffa de fyra Holländarne, mot hvilka uppgifter förekommit af så svår beskaffenhet, som de nu här ifrågavarande. Han hade med all visshet förvärfvat sig och den nation, hvars ombud han är, mera heder, om han låtit kvarhålla matroserne till dess de här undergått laga ransakning, hvars resultat säkerligen ledt derhän, att de blifvit ådömde urbota bestraffning.

Det torde likväl ännu vara oafgjordt huruvida icke de ifrågavarande våldsverkarnes komma att på ministeriel väg hitreklameras.

Man skulle önska tro att det till fru B. af konsuln afsända ombudet missbrukat det erhållna förtroendeuppdraget, enär det, dels falskeligen uppgifvit att den Holländ-

ska styrmannen ej alls kände svenska språket, dels ock derigenom, att han nära nog sökt påtvinga det förfördelade fruntimret, såsom förlikning och ersättning för alla hennes lidanden, en högst lumpen spottstyfver, under hotelse, att så vidt hon ej härmed vore nöjd, hon ingen annan upprättelse hade att förvänta. I sanning ett af ett annat konstitutionelt lands ombud vågadt försök till utöfvande af en ännu hitintills okänd maktfullkomlighet. Männe icke dessa herr Konsulns anspråk, såvida ombudet härvidlag handlat efter instruktion, kastat en ej ringa fläck på den Holländska kopvardieflaggan.

Beträffande polismyndighetens hållning i denna sak, så är den alldeles icke förvånande. Man har så otaliga gånger förut förmärkt med hvilken ytterlig liknöjdhet förhållanden af denna beskaffenhet af samma myndighet blifvit behandlade. Telegram ankommer derom att grofva oordningar eller brott blifvit begångna ombord å ett Svenskt ångfartyg som hitväntas och polisen, underrättad härom, anmodas att vid fartygets ankomst dermed taga närmare befattnings. Polisen infinner sig ock ganska riktigt vid hamnen, der den möter fartyget, men dertföre att den förfördelade, ett förskrämt, sjukligt och enfaldigt fruntimmer, omgifven af flera, som söka förmå henne nedtysta saken, vid sådant tillfälle och förhållande icke har nog mod och kraft att genast åtala och beifra det mot henne föröfvade våldet, låter berörda myndighet helt beskedligt dervid bero, utan att genast rörande förhållandet anställa något förhör, som kunnat leda till sakens utredande. Dessutom

tillåter polisen de för brott angifne personerne att få dagar derefter lemna både hufvudstaden och landet.

Först efter det ryktet om våldet genom en och annan tidning blifvit känt och sedan fru B:s lilla barn afledit och 3:ne af den Holländska besättningen rest samt bland dessa den brottsligaste, börjar polisen röra sig; och förhören, hvilka nu förmodligen skola vara afslutade, tyckes alla gå derpå ut att bortblanda saken, nedtysta densamma och förmå fru B. emottaga en lumpen summa, såsom förlikning och ersättning för sina förluster och lidanden.

Såsom slutpunkt till detta polisens vackra beteende må anföras, att då få dagar derefter fru B:s lilla i denna berättelse omnämnda barn afled och hon till följd deraf hos poliskammaren begärde läkarebesigtning å den döda kroppen för närmare utredning om och huruvida den misshandel barnet under omnämnda sjöresa jemväl varit underkastad, möjligen kunnat föranleda dess död, låter polisen, till följd af andre stadsläkarens hänvisning genom en konstapel förständiga den vid barnets likbår gråtande, sjukliga och alldeles medellösa modren att hon egde för erhållande af sådan besigtning föra det döda barnet till Carolinska Institutet, ett förständigande som fru B. åtminstone då icke kunde ställa sig till efterrättelse.

Polisen, hvars uppgift ovilkorligen måste vara att efter förmåga lemna skydd åt hvarje samhällsmedlem inom hufvudstaden, har ju uppfört sig på ett värdigt sätt! eller hur?

Huruvida likväl icke barnet kunnat erhålla blodträngning till hjernan och lungorna just genom det hastiga ombytet af varm och kall luft under den hemska natten, torde vara en sak som ännu tarfvar utredning.

Med anledning af allt hvad sålunda i denna sak förekommit, måste man med fullt skäl kunna förmoda, att ransakningen om dessa hemska dåd, icke såsom nu tyckes vara afsigten, bör kunna anses slutad, utan att genom en fullständig utredning af saken, den allmänna rättskänslan erhåller full upprättelse och de brottslige jemte den pligt-förgätne kaptenen hvar för sig erhålla det straff och den näpst, hvartill de gjort sig skyldiga, äfvensom att den för-fördelade qvinnan måtte erhålla full ersättning för sina lidanden.

Emellertid — — — *heder åt de begge herrar*, som i människokärlekens och lagarnes namn föranledde telegrammets afsändande; men *skam* åt — (Slutmeningen må läsaren efter eget omdöme själf tillägga)!

Pris: 25 öre riksmünt.

